

сгънатъ листъ на четири. Той го грабна, подаде го на най-дребния отъ людетѣ си, който имаше живи и хитри очички.

— Я чети, вижъ, какво е това!

Витлеемъ и майка му ги гледаха поразени. Никога този подъ не е бивалъ разбутванъ, освенъ предната недѣля, когато власитѣ бѣха дирили тамъ. Явно бѣше, че тѣ сами сж оставили писмото.

Госпожа Евпраксия усѣти какъ ледени талази обливатъ гърба ѝ. Улови сина си за лакета, сякашъ да го брани отъ тъмна напасть.

Дребниятъ влахъ зачете:

„Какъ Господь узналъ отъ Свети Ивана по какъвъ начинъ да превземе царството на дявола.“

Пудилъ се изсмѣ.

— Аха. Хубави книжки имате... Я да видимъ отъ коя ржка е преписано...

Той взе листа, изписанъ съ ситни красиви букви. Гледа го известно време, следъ това посочи нѣколко думи написани по-едро, съ червено мастило.

— А това какво е?

— Да се предаде на боляра Витлеемъ за разнасяне между отроцитѣ.

Влахътъ се изсмѣ още по-ехидно.

— А! Значи и съ такива работи се занимавалъ нашиятъ смиренъ послушникъ? И се прави на Божа кравица? Видишъ ли го ти потайния му нечестивецъ? И нему не билъ чистъ восъка...

Госпожа Евпраксия се изстѣпи напредъ, разпери ржце предъ сина си.

— Ние сме богомили! Покойниятъ боляръ Сеславъ бѣше богомилъ! И сина ми Добромиръ и азъ! Ала Витлеемъ е невиненъ. Витлеемъ не се мѣси въ тия работи... Напротивъ. Той държи за напаста въре... Той е противъ богомилското учение... Това писание е гнѣсна измама! Вие сте го оставили тука и само дирите причина да го хвърлите въ тъмницата!

— По-полека, болярке... — се обади Пудилъ, — ще се види, ще се изпита тая работа. Ако Витлеемъ е неви-